

Bedömarpanelens utlåtande vid utvärdering av masterprogrammet i litteraturvetenskap, Uppsala universitet, genomförd under september-oktober 2019.

Bedömarpanelen bestod av professor em. Eva Hættner Aurelius, litteraturvetenskap, Lunds universitet (panelens ordf.), professor Mats Jansson, litteraturvetenskap, Göteborgs universitet, professor Ylva Hasselberg, ekonomisk historia, Uppsala universitet och Sissel Almgren, studentrepresentant, Uppsala universitet. Den 16 september tillställdes bedömarna institutionens självvärderingar och platsbesöket genomfördes den 9-10 oktober 2019. Vid detta tillfälle intervjuade panelen ledningen (vid två tillfällen), lärarna samt studenter vid masterprogrammet.

Bedömarna vill inledningsvis berömma underlaget för bedömningen, programmets två självvärderingar – en generell och en fördjupad avseende kursutbud och kursstruktur. Dessa har givit väsentliga upplysningar om utbildningens struktur och innehåll och om studenternas uppfattningar om programmet, om ledningens och lärarnas ambitioner och planer. Det syns att lärarna och studenterna har involverats i arbetet med dessa självvärderingar. Här har bland annat statistik över genomströmning, översikt av det aktuella utbudet av kurser inom programmet (som helhet, alltså masterprogrammet i humaniora), kursutvärderingar inkluderande kommentarer av de 4 kurser som givits inom ämnet under vt 19, samt 2 alumnenkäter tagits fram. Man har också tagit fram en tablå över lärarkompetenser, ett dokument med de läspensa i de kurser som givits under läsåret 2018 – 19, kursplaner avseende kurser som givits vt 2019 och som ges ht 2019, och som ska ges vt 2020, ett dokument med riktlinjer för handledning på avancerad nivå, ett med miljörevision, ett med statistik över studenternas val av kurser, ett med analys av programmets ekonomi – prislappar och utfall för 2016-2018 – samt sex masteruppsatser (examensarbeten), varav 3 med betyget godkänd, 3 med betyget Väl godkänd. Dessa har enligt uppgift slumpats fram, och de har bildat grundval för självvärderingens analys av programmets måluppfyllelse (enligt HF:s generella mål för mastern)

Vårt utlåtande har strukturerats efter 1) de frågor vi ställde vid intervjuerna och de svar vi fick. Vi ställde samma frågor till de olika grupperna – dock ställde vi inte frågan om metod till studenterna. Därefter följer 2) våra svar på de frågor som utvärderingsenheten/ fakulteten ställer om utbildningens styrkor, svagheter och utvecklingsområden och sist 3) följer våra rekommendationer.

I Frågor vid intervjuerna

A. Metod att mäta genomströmning/åtgärder för att förbättra genomströmning. I den generella delen visas den metod (statistisk) självvärderingen använt för att klarlägga genomströmningen inom master-programmet. Bedömarna har uppfattningen att statistik över genomströmning bland annat bör ha syftet att identifiera orsaker beträffande avhopp och dålig genomströmning. Statistiken bör inte enbart användas för redovisning av kostnader eller av kostnadseffektivitet. Bedömarna var därför kritiska till metoden att på ettårs-basis (ht 2018 – vt 2019) mäta resultaten inom kurserna och formulera dessa i procentsatser: det anges att under vt 2019 var genomströmningen på fyra kurser 100%, 100%, 70, 6 % och 100%. För höstterminens kurser var genomströmningen 70 %, 64,3%, 88,2 % samt 80 %. Sådan statistik bör gälla längre tidsserier och därmed större antal individet - i vissa fall, enligt bilaga 8 a, var antalet studenter på vissa kurser (påbörjade 2017 eller 2018) en, två eller fem studenter och då säger 100 % mycket litet. För de ovannämnda kurserna var antalet studenter dock större: 11, 16, 16, 9, 16, 14, 16 resp. 18 studenter. Men också för detta antal studenter säger dessa genomströmningstal inte mycket. Metoden är problematisk framförallt när det gäller att identifiera möjliga orsaker avseende avhopp/dålig genomströmning för examensarbeten. Genomströmningen i

denna kurs räknas på två sätt, dels en som inte tar hänsyn till vilket år studenten påbörjat sina studier, dels en som räknar på hur många i en årskull som har fullföljt sin examen: 50 % av de registrerade 2014, 40 % av de registrerade 2015, 55 % av de registrerade 2016, 20 % av de registrerade 2017. Men eftersom de registrerade inte var så många: 8 studenter år 2014, 5 studenter år 2015, 11 studenter år 2016, 10 studenter år 2017, 13 studenter år 2018, så visar dessa procenttal en delvis falsk precision. Med så få individer (både på vissa kurser och framförallt avseende examensarbetet) är det mera meningsfullt (om man med statistikens hjälp vill utröna orsakerna) att dels ha längre tidsserier, dels och framförallt följa studenterna enskilt, med hjälp av t. ex. studieplaner, handledarsamtal, diskussioner i handledarkollegium. Eftersom examensarbetet uppenbarligen är en flaskhals i programmet är det viktigt att följa studenterna enskilt här. Detta arbete med den enskilda studenten är redan, som vi förstår det, praxis i utbildningen, och då kunde de uppgifter man har om de enskilda studenterna kunna aggregeras, vilket skulle ge solida kunskaper om flaskhalsar och stötestenar i förloppet.

Vid intervjuerna med ledning och lärarkollegium framhöll man att statistiken harmonierade med fakultetens motsvarande, dvs. att genomströmningen generellt (68 % år 2018) på programmet var mycket bra. Man höll också med om att statistik bör vara mera långsiktig och att uppföljning av individer var ett bättre verktyg för identifiering av orsaker till avhopp etc. Man arbetar för närvarande med en översyn av handledningsrutiner, man har sedan en tid infört halvtidsventileringar av examensarbetet på det nyinrättade masterseminariet, och man planerar att förbättra de individuella studieplanerna och arbetet med dessa. Man framhöll också att man hade tillgång till andra verktyg för identifieringar av flaskhalsar och orsaker till dessa, till exempel utvärderingsenkäter och alumnenkäter som man redan hade genomfört. Man pekade på att studenterna inte sällan hade arbete vid sidan om studierna, vilket försenar. Dessa arbeten kan ibland bli fasta – vilket är ett acceptabelt skäl till avhopp.

B. Kursstruktur, kursutbud och studievägledning. Vid intervjuerna framkom att ledning och lärare var mycket medvetna om problemet med den bristande överblicken på kursutbudet – både vid början av studierna och under studierna – vilket också framkom mycket tydligt i den fördjupade självvärderingen. Både kursutvärderingar med kommentarer (som ofta är mer upplysande än svaren på enkäternas frågor med på förhand bestämda svarsalternativ) och alumn-enkäter påtalar 1) bristen på klara besked om vilka kurser som kommer att finnas under studentens kommande två år, 2) svårigheten att längs vägen genom programmet överblicka det utbud som de facto finns under dessa två år, samt 3) bristen på "klassisk litteraturvetenskap" i utbudet. Kursutbudet på programmet är i och för sig mycket rikt – i bilaga 1 till den fördjupade självvärderingen listas för ht 2019 35 kurser inom programmet, dvs. inom historisk-filosofisk fakultet. Därtill kommer att studenten kan välja också kurser utanför denna ram, både inom Uppsala universitet och vid andra universitet. Men när man studerar de val som master-studenterna registrerade 2017 och 2018 de facto har gjort (bil. 8 a), finner man att de valt 85 kurser inom litteraturvetenskap, 12 kurser inom språkvetenskaplig fakultet, 11 inom historisk-filosofisk fakultet. Men studenterna anser ändå att det finns en brist på "klassisk litteraturvetenskap" – detta framgår alltså av kursutvärderingar, alumnenkäter och av protokollet från masterseminariet i maj 2019. Detta sammanhänger delvis med att vissa kurser inom ämnet är "dubbel- eller trippelklassade" (retorik, litteraturvetenskap, skandinavistik) och kan därför vara alltför lite specialiserade för studenten inom en disciplin. Anmärkningsvärt är att studenterna de facto har läst fler kurser inom den språkvetenskapliga fakulteten (litteraturvetenskapliga sådana) än inom den historisk-filosofiska fakulteten (bortsett från de litteraturvetenskapliga kurserna). Vid intervjuerna med studenterna framkom dels att de var mycket angelägna om att läsa litteraturvetenskapliga kurser inom de främmande språken, dels att de var osäkra på huruvida detta var möjligt. Bedömarena menar att institutionen bör ha en studievägledning som förser studenterna –

terminsvis/läsårsvis/kanske till och med en provisorisk överblick för den nyantagne master-studentens kommande två år – med överblick åtminstone vad beträffar kursutbudet på programmet *och* med den språkvetenskapliga fakultetens utbud av kurser med litteraturvetenskaplig inriktning, och att resurser bör avsättas till detta. Att informera om utbudet bortom detta kan knappast åläggas institutionen/studievägledning/studierektor. Bedömarna menar också att denna vägledning bör ligga på institutionsnivån: både de relativt sett många litteraturvetenskapliga studenterna inom programmet och det att studenterna väljer så många av ämnets kurser samt det faktum att studenterna vill ha mer av ”klassisk litteraturvetenskap”, liksom att de vill se tydliga vägar till de litteraturvetenskapliga kurserna inom den språkvetenskapliga fakulteten, pekar på att denna vägledning bör ligga på institutionen, nära studenterna. I den generella självvärderingen meddelas att studievägledaren ska träffa den nyregistrerade studenten och planera studiegången, och enligt planerna också få tillgång till en individuell studieplan. Detta pekar också på det rationella att ålägga institutionen uppdraget att vägleda studenten om kursutbudet. Detta förslag till åtgärd motsvarar de två sista punkterna med de åtgärder som den fördjupade självvärderingen (s. 10) nämner, alltså dels att utveckla arbetet med individuella studieplaner, dels att förbättra informationsrutinerna så att studenterna bättre kan planera sina studier. Vid intervjuerna framkom dock att en sådan uppgift inte rymdes inom studierektors tjänst.

Vad beträffar problemet med bristen på ”klassisk litteraturvetenskap”, alltså möjligheter till fördjupning i det egna ämnet, angav, som redan anförts, utvärderingar, enkäter, protokoll liksom de intervjuade studenterna tydligt att de skulle vilja ha mer litteraturvetenskap, men också att de uppskattar både valmöjligheter *och* ett rikt utbud av kurser. Både den fördjupade självvärderingen och ledningen uttrycker och uttryckte vid intervjun tydliga ambitioner att inom befintliga ramar öka inslaget av litteraturvetenskapliga kurser, bland annat genom samverkan med forskarnivåns kursutbud. Detta har redan genomförts med lyckat resultat. Den fördjupade självvärderingen presenterar därtill en modell för den tvååriga studiegången inom den litteraturvetenskapliga mastern, vilken avser att öka kurserna inom ”klassisk litteraturvetenskap”. Man räknar med att det finns resurser inom institutionen (alltså för ämnena litteraturvetenskap och retorik) för 4 – 6 kurser per termin, utöver de kurser (i skandinavistik) som ges i samarbete med Institutionen för nordiska språk. Bedömarna menar att denna modell ur disciplinens (litteraturvetenskapens) synpunkt är både möjlig och önskvärd, och borde prövas. Den fördjupade självvärderingen visar på att man sedan en tid ger s.k. modifierade läskurser, som innebär att ett mindre antal studenter samlas i en kurs som ”betalas” enligt det antal studenter som går kursen. Vid intervjuerna framfördes från lärarhåll att det med dessa kurser finns en risk att det tränger ut de riktiga kurserna, och att de ger för lite ersättning till lärarna. Förslaget aktualiserar det ständiga problemet på denna typ av program, nämligen problemet om behovet av planering visavi önskan om flexibilitet. Man bör i det fortsatta arbetet med denna tvåårs-modell reflektera över denna avvägning, så att en rimlig balans mellan studenternas, institutionens och lärarnas behov av planering och studenternas önskan om flexibilitet åstadkoms.

Vi pekar därtill på möjligheten att etablera ett närmare samarbete med de litterära delarna av språken – något som studenterna vid intervjuerna tydligt önskade. Ett sådant samarbete skulle troligen befördra studenternas kunskaper i moderna språk, då främst tyska och franska, liksom de litterära delarna av språken skulle kunna ha nytta av de litteraturvetenskapliga kurserna i bl. a. teori och metod. En lärare pekade på ett samarbetsorgan (”LILAe”) mellan språkens litteraturvetenskapliga delar och ämnet litteraturvetenskap, vilket möjligen skulle kunna vara en organisatorisk punkt att utgå från om man vill genomföra ett strukturerat samarbete inom mastern mellan litteraturvetenskap och språkens litterära delar.

Studenterna angav också att de "dubbel- och trippelklassade" kurserna kunde medföra att progressionen var dålig avseende till exempel retorikstudenter respektive litteraturvetenskapliga studenter. Även inom andra kurser förekom sådan brist på progression. Man fick "läsa om" redan inhämtade kunskaper på grundutbildningen. Detta påpekades också i protokollet från masterseminariet i maj 2019. Lärarna påpekade också att skandinavistikstudenterna inte alltid hade tillräcklig språklig kompetens. Bedömarna menar bestämt att progression alltid måste säkerställas – studenternas tid är i flera bemärkelser dyrbar! Ledningen instämde i bedömarnas synpunkter, och meddelade att de arbetar med frågan.

C. Examination. Examinering av kurserna, bortsett från examensarbetet, sker genom aktivt seminariedeltagande samt genomförande av någon typ av skriftlig och muntlig uppgift eller kortare uppsats. Den konkreta utformningen av denna examinationsmodell varierar dock betydligt (s. 4 f. i Den generella självvärderingen). Ett problem med de obligatoriska seminarier som studenterna tog upp vid intervjun är att alla studenter de facto inte examineras på seminarierna, dvs. de är inte aktiva. Studenterna ansåg att det vore bra om examineringen innehöll obligatoriska muntliga uppgifter så att en "tystnadskultur" bryts. Likaså tog studenterna upp att det var oklart vilka kriterier eller punkter som gällde vid bedömningen av ett examensarbete. Vid intervjun med ledningen klargjordes att man nu har utarbetat ett förslag på de punkter(mål för examensarbetet) som skall beaktas vid betygssättningen. Bedömarna tillställdes förslaget, och såg att det innehöll väsentliga punkter att beakta vid betygssättning. Bedömarna anser att det är nödvändigt att en sådan manual för bedömningens innehåll utarbetas.

Ett inslag i utbildningen, deltagande vid ventilerings av examensarbeten, är f.n. inte obligatoriskt. Som det nu är "förväntas" "samtliga studenter vid master-programmet [...] närvara vid samtliga ventileringar" (s. 5). Bedömarna anser att det borde vara obligatoriskt för en master-student att närvara vid samtliga ventileringar inom de två åren inom programmet. Ventileringarna är en viktig träning i argumentation och muntlig framställning, och både att följa ventileringarna och att själv komma med inlägg, är god träning i dessa färdigheter. Lärarna instämde i detta och förklarade att det tidigare inte varit möjligt att skriva att detta varit obligatoriskt men att man nu kommer att kunna skriva detta.

D. Undervisningens former och programmets uppläggning. Seminariet är den grundläggande formen för undervisningen på kurserna, och försöket med masterseminarier (en gång i månaden) har fallit mycket väl ut. I det protokoll från masterseminariet i maj 2019 som bifogats framgår klart att detta seminarium har varit ett forum för att inventera problem i programmet, liksom att det också behövs för halvtidsventilering av examensarbetet. På intervjun klargjorde studenterna att de mycket uppskattade dessa seminarier, som bland annat skapade större sammanhållning i gruppen. Studenternas och bedömarnas mening är att halvtidsventilering är ett viktigt inslag för att befordra examensarbetets kvalitet och studenternas förmåga att kritiskt (och muntligt) granska vetenskapliga framställningar. Bedömarna ser detta som en betydelsefull och lyckad reform. Master-studenterna uppmuntras också att delta i det högre seminariet, och studenterna sade vid intervjun att de gärna deltog där, liksom att de gärna ville infogas i befintliga forskargrupper eller intressegemenskaper. De kunde också tänka sig att till exempel inom det högre seminariets ram förvandla ett examensarbete av hög kvalitet till en vetenskaplig artikel. Bedömarna hade inledningsvis flera frågor avseende programmets viktning av omfånget av kurser (75 hp) visavi examensarbetets (45 hp), liksom om kursernas respektive läspensum, som möjligen var för stora, men efter hörande av studenterna fann vi att denna viktning och dessa pensa inte uppfattades som problematiska.

Såväl studenter som lärare förklarade sig nöjda med hur ämnesval och handledning hanteras och fungerar. Studenterna kommer själva med ämnesförslag och tilldelas handledare på basis av dennes

eller dennas kompetens på området. Det händer dock att en viss lärare, som är lämplig för ett handledaruppdrag, inte har timmar för handledning en viss termin. Lärarna ansåg att timtilldelningen för handledning låg på en rimlig nivå, och att det väsentliga var att tidigt i utbildningsförloppet få igång studenternas ”uppsatstänk”.

F. Studentinflytande. Vid intervjun med studenterna ställde bedömarna frågan: vilken fråga har vi inte ställt? – Vi fick då svaret att vi inte ställde frågan om studentinflytandet. Och på denna fråga framförde studenterna att det var nog bra med kursutvärderingar och liknande grepp för att få tag på studenternas åsikter, men att man också från studenthåll ville se resultat av dessa utvärderingar och enkäter, någon sorts återkoppling helt enkelt. Och så framhöll man att man ville ha mer information om möjligheterna efter utbildningen. När bedömarna för andra gången träffade ledningen, frågade vi om detta, och ledningen nämnde att man försöker hjälpa till med praktikplatser, men detta gäller då praktik inom ramen för utbildningen.

G. Effektiv resursanvändning Vid det andra mötet med ledningen tog vi upp frågan om ekonomin i förhållande till den modell för ett utökat pensum av litteraturvetenskapligt kursutbud som den fördjupade självvärderingen presenterar, något som både ledning, studenter och lärarna tydligt efterfrågat. Ledningens mening, som väl får anses vara välgrundad, var den att vi har lite pengar som det är, och det kommer sannolikt inte att förändras med denna modell, vilken på sätt och vis pekar mot en egen masterutbildning. Man anser också att det redan igångsatta och som det verkar välfungerande samarbetet med forskarutbildningen (kurser och det högre seminariet) kommer att ge goda synergieffekter.

II Utbildningens styrkor, svagheter och utvecklingsområden

Bedömarna har anmodats göra en helhetsbedömning av utbildningens kvalitet innefattande såväl dess styrkor och svagheter som möjliga utvecklingsområden. Fakulteten har därvidlag uppmanat bedömarna att i första hand beakta sådant som kan åstadkommas inom befintliga ekonomiska ramar.

Vi konstaterar att utbildningen på avancerad nivå vid Litteraturvetenskapliga institutionen i Uppsala såväl i ett nationellt som ett internationellt perspektiv håller mycket god kvalitet, inte minst beroende på lärarkårens höga kompetens. Vårterminen 2019 undervisade sju lärare på masterutbildningen, varav fyra professorer, två universitetslektorer och en forskare. Samma höga kompetensnivå gäller för de lärare som är handledare för examensarbeten. Institutionen hyser idag några av landets mest framstående litteraturforskare och den är sedan länge forskningsledande inom områden som litteratursociologi och retorik. Sammantaget borgar detta för att institutionen kan tillhandahålla en väl kvalificerad utbildning på avancerad nivå.

Det är onekligen en styrka för utbildningen att tillströmningen av masterstudenter är så pass god att institutionen kan erbjuda undervisningskurser inom det egna ämnet. Till utbildningens styrka hör också att det finns stora möjligheter till individuell utformning av programmet – genom möjligheterna att välja kurser både inom Uppsala universitet (främst språkvetenskaplig fakultet och historisk-filosofisk fakultet) och utom universitetet.

Det nyinrättade masterseminariet fyller en viktig sammanhållande funktion för studenterna och kan framgent komma att fungera som ett nav i masterutbildningen.

Bredden i kursutbudet är en tillgång, men rymmer också problem som närmast är av organisatoriskt strukturell och informationsmässig art. Magister- och masterstudenter i litteraturvetenskap har ett rikhaltigt kursutbud på olika fakulteter, inom olika ämnen och på olika nivåer. Det är därför nödvändigt att institutionen tar ett samlat grepp om detta kursutbud för att underlätta för den enskilde studenten att systematisera och planera sin kursläsning på ett effektivt och meningsfullt sätt.

Ett potentiellt utvecklingsområde rör möjligheten till ett mer organiserat samarbete med de litterära inriktningarna på den språkvetenskapliga sidan. Därmed aktualiseras frågan om samarbete över fakultetsgränser.

Ett annat utvecklingsområde berör genomströmningen särskilt vad gäller examensarbeten. Här torde den tätare uppföljningen via ISP, den modell med halvtidsventileringar och den översyn av handledningsrutiner som institutionen har aviserat kunna ge god effekt.

Kursutveckling är ett ständigt aktuellt område. Här vill vi stödja den pågående och framgångsrika utvecklingen av kurser med inriktning mot den 'klassiska litteraturvetenskap' som studenter har efterfrågat. Därtill vill vi rent generellt uppmärksamma vikten av att arbeta med progression i kursutbudet.

Studenternas integration med Högre seminariet och med olika intressegemenskaper på forskarnivån är en åtgärd som har förutsättningar att stärka kvaliteten på masterutbildningen. Möjligheten att till skapa en masterkurs i anslutning till högre seminariet är en konkret och konstruktiv vidareutveckling av detta arbete.

I självvärderingen berörs jämställdhetsfrågan som ett utvecklingsområde. Vid senaste antagningen på masterutbildningen var nära noga samtliga nyregistrerade studenter kvinnor. En frapperande könsmässig obalans som onekligen motiverar att frågan utreds.

Ett utvecklingsområde som institutionen redan tagit sig an och nått långt med är framtagandet av tydliga mål (kriterier) som ska bedömas i examensarbetet. Den kommande implementeringen av dessa är ett betydelsefullt inslag i institutionens kvalitetsarbete.

Vad gäller internationalisering kan noteras att masterstudenter i mycket ringa omfattning utnyttjar möjligheten att förlägga delar av sina studier vid annat lärosäte utomlands. Institutionen har själv identifierat detta som ett framtida utvecklingsområde och redan vidtagit vissa åtgärder. Bedömargruppen vill uppmuntra institutionen att gå vidare med detta angelägna arbete.

III Bedömarpanelens rekommendationer

Vi noterar att institutionens förändrings- och utvecklingsarbete på avancerad nivå för närvarande synes vara inne i en mycket produktiv fas med införande av flera betydelsefulla reformer på olika nivåer. Det gäller t. ex. implementering av systematiska utvärderingsenkäter och alumnenkäter, reformering av kursutbud och kursstruktur, samarbete med högre seminariet, tydligare handledningsrutiner och inrättande av individuella studieplaner, utarbetande av mål för bedömning av examensarbeten, åtgärder för att öka studenternas intresse för studier utomlands (internationalisering). Generellt vill bedömarna understödja och berömma denna process som redan har haft vissa kvalitetshöjande effekter och med stor sannolikhet kommer att resultera i flera.

Vi vill särskilt rekommendera att institutionen koncentrerar administrativa resurser för att komma tillrätta med det för en student rikhaltiga men sannolikt svåröverblickbara kursutbudet. Detta för att

kunna effektivisera studentens möjligheter att planera sin utbildning på längre sikt och att göra dess innehåll så relevant som möjligt.

Vad gäller planen att implementera ett systematiskt arbete med utvärderingsenkäter och alumn-enkäter – en alldeles utmärkt plan – rekommenderar vi att studenterna får någon form av återkoppling på enkäterna – om inte denna återkoppling finns, så riskerar studenternas intresse för att besvara dessa enkäter att minska.

En fråga som osökt ställer sig är huruvida det är till fördel för ämnet och institutionen att ingå i det breda masterprogrammet i humaniora eller ej? Det finns sådant som talar för att så inte är fallet. Bedömare vill särskilt påtala kombinationen av studenternas behov av fördjupning och vissa frågetecken kring progressionen i utbildningen. Masterprogram i samhällsvetenskap och humaniora är generellt sett dyra utbildningar sett till det begränsade antalet studenter. Detta ger upphov till många strategier för att skapa ekonomi i utbildningen, såsom dubbel- eller trippelklassningar och generösa behörighetskrav. Risker är att detta resulterar i studentgrupper med mycket olika förkunskaper eller bredare "mer populära" kurser som har potential att locka olika typer av studenter. Frågan är här om ett eget masterprogram med en något krympt kostym av mer fördjupade kurser med mer fokus på ämnets kärna inte skulle vara mer hållbart på sikt? Bedömare vill öppna för en utredning av en sådan lösning, och förutskicka att den inte heller skulle bli särskilt mycket dyrare, förutsatt att institutionen förmår sovra i det digra utbudet av egna kurser, och kanalisera studenternas behov av valfrihet in i några få helt valbara kurser. Vi vill naturligtvis betona att det är en öppen fråga vilken slutsats en sådan utredning skulle leda till.

Lund, Göteborg och Uppsala den 13 november 2019

Eva Hættner Aurelius

Mats Jansson

Ylva Hasselberg

Sissel Almgren